

Ани Аво

Една така велика душа

Времето минава, цивилизациите изчезват, красотата сътворена от човека е безмилостно унищожавана от времето, а ние се борим. За какво? В името на какво? Заради кого? Борим се с природата за да ни даде поне миг повече живот. Борим се в името на смисъла, който всеки от нас влага в съществуването си. Борим се заради самите нас, несъвършени, глупави, недорасли за истината на вселената, но убедени, че всичко има смисъл. Има ли смисъл в съществуването на звездите, в тяхната подредба, има ли смисъл изгрева и залеза?

– Смисъла е, че няма смисъл. – рече Елем – Не мислиш ли, че много се задълбаваме в тази въпрос?

– Навярно. – отвърна Димо почти шепнешком.

– Така сега да се заемем с измерванията. Предлагам да обиколим астероида и после да го измерваме. Може някъде да има удобно място за сонда, ако няма пристъпваме към план Б – ще я пуснем на посоки.

Димо се съгласи, защото първо Елем бе десет години по-опитен от него, второ бе виждал сто пъти повече астероиди и трето бе началникът.

– Ако този астероид се окаже носител на аминокиселини, точно като този, който е донесъл живота на Земята, дали всъщност няма да видим онова, което сме били преди милиони години, простота и съвършенство...

Ана бе влязла в тясната кабина точно преди Димо да изрече тоя си доста объркана мисъл..

– Димо, хайде да престанеш да говориш глупости. Пригответи сонда от малките, трябва да има още една-две в склада, и я пусни.

– Ама ние с Елем си говорехме за смисъла...- опита се да възрази Димо, но предварително знаеше, че когато кадет възразява на специалист резултатът е един разярен специалист и един изпълняваш заповеди кадет. И понеже Ана беше специалист, а Димо кадет само след минута из малкият научен кораб „Коперник“ се разнесоха виковете на по-висшата инстанция. В отговор Димо промърмори нещо за експлоатацията на човек от човека и за пълното незачитане на човешките му права.

– Ти ли ще го изхвърлиш със следващата сонда или аз да се заема – попита тихо Елем, и двамата специалисти се закикотиха дружно, крайно доволни от поведението си.

Димо все така мърмореше докато проверяваше системите. Той бе още нов в бранша и не бе свикнал с арогантното поведение на специалистите на Бигкътпани. Измерването, картографирането, отбелязването и кръщаването на астероиди може и да не изглежда много вълнуваща работа, но всъщност предоставя доста емоции, за хората запознати с

материята. Но Димо не бе от запознатите, тук той щеше да изкара едногодишния си стаж за да може да претендира, че познава негодите на малкия кораб, всъщност това бе нещо като психо-тест, който издържа минава, който не... ами просто не издържа. И така Димо се занимаваше със най-скупната част от цялата процедура – проверяването на оборудването. По нета се разнесе гласа на Ана:

– Димо, какво се туткаш, ние с Елем си мислехме, че вече си пунал сондата. Хайде малко побързай.

– Ще ви дам аз на вас едно бързане.... – рече Димо, понеже си мислеше, че репликата няма да се чуе по нета.

– Още една такава забележка и ще гледаш направление за външните планети през крив макарон. Можеш да търсиш сега смисъла колкото си искаш.- това бе шега, колкото и нешеговито да звучеше.

Те не можеха никога да разберат (пък не си даваха много труд да опитат) мислите на Димо. Той често се чудеше дали не е попаднал сред двама примати, чиято основна цел в живота е да се подиграят на кадета, да изядат всичкия чипс на кораба преди кадета да се добрал дори до една опаковка, и ако остане време да му покажат това онова от професията. Те са глупаци. Може и да са обработили повече от 4000 астероида, но са си глупаци.

– Димо! – изпищя отново нета.

– Сега, сега.

– Макарона все повече се изкривява, да знаеш. – и това бе шега.

Само да мине тая година, ще им каже той... Нещо зад него премигна, всъщност той не можеше да бъде сигурен дали е премигнало или не, но му се стори, че нещо премигна. Огледа се без да помръдва и отново се захвана със сондата.

– Те са глупаци, нали?

Дали му се причу? Димо отново се обърна и отново се огледа.

– А ти си толкова умен и задълбочен.

Димо ясно чуваше думите, но не можеше да види никого, а и кого да види? На кораба имаше само трима души, чудно как въобще дават на тези малки изследователски тенекийки статут на кораб, та и запазен коридор. Само че на него му се случваше често да си въобразява гласове, още не бе изкукал достатъчно за да му си причуват разни неща. Все пак два месеца не са много време.

– Стига си се чудил, най-красивото е невидимо за очите. Ти да си чел някога Екзюпери?

– Ккк.. Кой говори?

– Уместен въпрос, но всъщност питай ме по-добре: Какво говори?

– Тогава те питам.

По нета отново се разнесоха виковете на Ана.

– Те никога няма да се върнат у дома, не че искат. Ти например искаш ли? Не мисля... – каза вместо отговор нещото.

– Какво си ти?

– А ти? Търсеше смисъла? Аз пък търся тия, които все още вярват в смисъла..Забавлявам се. Да видим... Коперник 34-90-87, това ли е?

– Да. – потвърди Димо, той включи нета и заговори – Кадет до контролна зала. Имам малък проблем тук.

– Няма смисъл. – гласа звучеше досадно спокойно.- Няма да те чуят, защото точно в момента установяват, че кораба е облъчен с неголяма доза рентгенови лъчи, от астероида. Не всъщност сега се чудят как така се случи това и между другото ще се обадят да спреш пускането на сондата.

– Димо, спри броенето и не мърдай от там. Имаме рентгеново облъчване, не можем да установим причините. Чуваш ли ме? – това вече не беше шега.

– Я... Ти вече си пуснал брояча.. След десет ли не можеше да спре обратното броене? Май да... Жалко, сега гнездото се отваря, то е точно под контролната кабина знаеш ли?

Кораба леко се разтресе, започваше тежкото приплъзване на преградите, които щяха да отворят незащитеното гнездо в иначе обезопасения срещу мощни лъчения кораб. Нещо като отваряне на рана пред армия микроби, кой от кой по-вредни.

– Сега би трябвало вече да нямаш преки началници. Лъчение от този порядък убива за минути, но знаеш ли защо ти казаха да седиш тук, защото кабината с техниката е най-добре защитената част от кораба, освен това ако си затворил вратата добре. В нещо като херметизирана капсула си, но при тези обстоятелства просто се отлага неизбежното. Кажи ми сега какъв е смисълът?

Димо примигна.

– Какъв е? Какво си ти, под дяволите?

– Много хубав израз използва. Имам много имена, но да се става като в банален сатанински филм. Създателят освен всичко друго създаде и Рушителят, понеже ако няма рушител Създателят много скоро ще умре от скука и сам ще започне да руши. На Него това не му си видя много забавна перспектива и ето ме мен. Понякога като няма какво да правя си играя с хората. Всички в началото вярват в доброто, понеже

Той направи началото съзидателно, а накрая в нищо не вярват освен в хапчетата, които позволяват на органите им да функционират, а някои и в това не вярват, понеже Той знаеше, че прекалено съвършеното същество много бързо ще Го забрави. Така..

– Но в това няма смисъл! Да създаваш и едновременно рушиш.

– Напротив, не можеш да създаваш без да рушиш, както и да е много се заприказвахме, а аз имам два пътнически кораба за „обработване“, както му викате вие. Сега те оставям, след три часа, ще дойде спасителен екип, и ако до тогава не ти е свършил кислорода ще те спасят, но не се кахъри ще ти свърши.

– Боже, полудявам.

– По-точно умираш, освен това него не го е еня понеже днес из любимата ти красива планета се родиха 30 000 000 бебета, и всичките благодарение на Неговата милост. Как да не харесваш такива велики души?!

Благоевград; 27.ІІІ.2001

КРАЙ

© 2001 Ани Аво

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/51>]